

Nam mô A Di Đà Phật
Nam Mô Long Thọ Bồ Tát Luận Sư
tác đại chứng minh

NHÂN MINH CHÁNH LÝ MÔN LUẬN
(Bản chánh)

- *Đại Chánh Tân Tu Đại Tạng Kinh, Quyển thứ 32 thuộc Luận Tập Bộ Toàn. Thứ tự Kinh văn số 1628.*
- *Ngài Long Thọ Bồ Tát, Ấn Độ, soạn bằng chữ Phạn. Đời Nhà Đường.*
- *Ngài Tam Tạng Pháp Sư Huyền Trang phụng chiếu dịch từ chữ Phạn sang chữ Hán.*
- *Sa Môn Thích Như Điển, Phương Trượng Chùa Viên Giác, Đức Quốc, dịch từ chữ Hán sang tiếng Việt, ngày 23 tháng 12 năm 2003 tại Tu Viện Đa Bảo, Úc Đại Lợi, cùng với sự phụ dịch của Tỳ Kheo Thích Đồng Văn và Tỳ Kheo Thích Hạnh Giới.*

Vì muốn lấy sự đơn giản, để có thể lập và có thể phá ý nghĩa bên trong của sự chân thật, cho nên tạo ra Luận này

Gốc vốn nhiều lời nói thành lập
 Bên trong tùy theo tự ý vui
 Vì vậy thành lập nói tên tông
 Chẳng kia sai đúng nơi ý nghĩa

Nơi gốc của TÔN này, dùng nhiều lời nói để thành lập. Do TÔN, NHÂN, DỤ dùng nhiều lời để biện thuyết, nhưng chưa rõ ràng ý nghĩa; nơi đây dùng nhiều lời nói để luận nghị để gọi tên và thành lập. Lại nơi một lời nói có thể thành lập, để hiển bày tổng thể thành một lập tánh. Cho nên phải biết tùy theo sự liên hệ của tên gọi mà thành lập vậy. Ở nơi lời nói ấy, khởi lên sự tranh luận về ý nghĩa. Hoặc là nghĩa lý đơn giản để gọi tên của TÔN mình. Nơi lời ấy tuy đơn giản nhưng ý nghĩa đặc biệt. Tùy theo mỗi nghĩa mà hiển thị. Hoặc chẳng cần luận nghị, tùy theo ý nghĩa của TÔN mà thành lập. Vui theo đó mà thành lập có nghĩa là chẳng vui theo tánh để thành lập. Nếu khác điều này, thì gọi là thành lập. Giống như NHÂN giống như DỤ lại như TÔN vậy. Vì sự hiển bày mà lia khỏi để lập TÔN thì không mất vậy. Lời nói chẳng phải nơi kia có sự sai đúng mà có thể thay đổi. Nếu nghĩa không sai thì lời nói sẽ thay đổi. Như thành lập tất cả lời nói đều là hư vọng. Hoặc trước đây lập nên ý nghĩa của TÔN có sự đúng sai, như lập tiếng kêu của con chồn con là thường. Lại nếu nơi TÔN do chẳng cùng cũng không có sự so sánh này làm thành ý nghĩa sai đúng. Như nói nhớ thỏ chẳng phải nơi mặt trăng mà có vậy.

Lại nữa nơi pháp có, tức ở nơi kia lập làm điều này trong sự so sánh cái này với cái kia có ý nghĩa sai đúng. Như thế mà thành lập nên tiếng nói hoặc chẳng nghe được tiếng cái bình là thường. TÔN và NHÂN mà trái nhau thì cái TÔN ấy chưa đúng, điều này không phải là TÔN vậy. Ở nơi này lập nên: Tiếng nói là thường, nhưng tất cả đều là vô thường mà DỤ là phương tiện cần lập nên pháp khác do cùng với DỤ cho nên hiển thị không là tất cả. NHÂN này không có thì tiếng nói ở tại tất cả. Hoặc lập nên một phần ý nghĩa, mà nghĩa này chẳng thành nên tên gọi NHÂN mất đi. DỤ cũng lại mất đi. Do sự khác biệt của Pháp DỤ ở phía trước làm hiển thị cái TÔN không, nên phía sau nói là cái NHÂN cũng không. Như thế mà nói vô thường ở trong tất cả. Có nghĩa là không có cái

gì mà không có nghĩa. Cho nên nói ngược lại tất cả là vô thường. Thế mà trong DỤ này nói là có.

Như thế ở đây đã nói về TÔN và những cái giống như TÔN. NHÂN cùng cái giống NHÂN. Nhiều pháp của TÔN. Sự sai biệt này bây giờ hiển thị.

TÔN pháp nơi đồng phẩm
Nghĩa đầy đủ có, không
Nơi dị phẩm có ba:
Có Không và Cả hai

Há chẳng tất cả vui để thành lập mà nói là TÔN, vì sao ở trong này nói TÔN mà còn chấp là có Pháp. Cái Không này có mất đi chẳng? Tất cả tiếng nói nơi đó khác biệt lại thay đổi, như nói Đốt Áo. Hoặc có TÔN là Nghê. Tuy nói các pháp đầy đủ. Ở trong TÔN này tuy là Pháp thủ để lập luận và tranh luận quyết định giống nhau. Ở trong phẩm này CÓ, KHÔNG v.v... lại cũng như thế. Vì sao vậy?

Nay vì y cứ vào sự chứng liễu của NHÂN vậy. Đều do cái Trí lực đầy đủ mà nói nghĩa này. Chẳng phải như sanh ra cái NHÂN mà do nơi khởi lên cái DỤNG thì phải biết là lấy cái Trí để rõ cái NHÂN. Cho nên nói là Mất đi mới có thể thành lập cái ý nghĩa này. Điều này cũng lại không đúng. Làm cho nơi kia nhớ lại cái gốc gác thành lập vậy. Cho nên ở trong này tuy lấy nơi kia, để làm ý nghĩa quyết định đầy đủ ở đây. Tức là Thiện Pháp. Do vậy nếu có nơi chẳng giống với kia thì nhất định chẳng phải là cái Pháp của TÔN như thành lập Tiếng nói là vô thường. Do nơi thấy ở mất, lại nếu kẻ tranh biện luận thuyết không giống thì đổi lại sự hiển luận kia để làm cái tánh. Lại giống như Cái áo bị thiêu. Lúc khởi lên điều nghi, sự thành lập cái chủng loại to lớn hòa hợp đó là Lửa, thì hiện có là Đốt. Hoặc có nơi chôn mà pháp chẳng thành. Như thành lập Ngã thì cái thể này chu biến đến tất cả nơi, sanh ra vui mừng vậy. Cho nên nói rằng tất cả các phẩm loại đều dùng ngôn từ, tất cả chẳng thể hay lập. Ở nơi giống nhau này CÓ, KHÔNG CÓ v.v... Lại cũng tùy theo nơi ứng hiện mà giống như đã nói. Nơi nói NHÂN cùng sai khác và ở nơi bất định. Tuy có cùng quyết định dùng ngôn từ để nói tên có thể lập, hoặc danh có thể phá. Chẳng có sự hỗ trợ thì chẳng thành. Dụ như ngôn từ, lại chờ để thành lập. Phạm cái Pháp lập TÔN thì sự lý giải phải theo pháp của NHÂN để thành lập cái Pháp này. Tức là thành lập cái Pháp CÓ làm CÓ. Hoặc lập là KHÔNG. Như có thành lập Tối thắng là CÓ. Hiện thấy vật khác có loại tổng thể. Hoặc lập là KHÔNG, thì chẳng thể được. Nghĩa này là như thế nào?

Trong đây tuy lập vật khác như nhất định có một cái NHÂN để làm TÔN. Chẳng lập chỗ tối thắng, không mất đi điều này. Nếu lập làm Không là giả an lập không thể được Pháp. Cho nên lại chẳng có Pháp Hữu vậy. Nếu có pháp HỮU lập ngoài pháp HỮU. Hoặc lập pháp này như Đốt lập Lửa, hoặc Lửa vì có Xúc. Nghĩa này như thế nào?

Bây giờ ở trong đây, lấy Chẳng thành lập, Lửa và Xúc làm TÔN, thì sự thành lập này giống như vật mà không thể được. Căn cứ vào Khói lập Lửa, căn cứ vào Lửa để lập Xúc để thành TÔN, nghĩa là một phần làm NHÂN. Lại trong nơi này chẳng muốn thành lập. Lửa, Xúc có tánh cùng biết là có. Lại cũng ở nơi này quán sát xem sự thành hình của lập pháp thì có pháp, chẳng Đức thì có Đức, chẳng có vậy. Lại nói kệ tụng như sau:

Pháp có chẳng thành nơi Pháp có
Và Pháp chẳng có thành Pháp có
Đều do Pháp ấy thành Pháp này
Như vậy thành lập nơi Pháp có

Nếu có thành lập

- tiếng chẳng phải là thường,
- Nghiệp là thường, Vì là thường nên có thể được vậy.
- Như thế TÔN pháp là gì?

Điều nói này so với kia do cái cửa của TÔN, NHÂN mà có thành lập để nói vậy. Phía trước lập là Thường, thì phá cái vô hình. Phía sau lập TÔN để bài phá các NHÂN kia. Nếu như lập:

- Tiếng nói là vô thường
- Những gì tạo tác chẳng phải thường, Vì sự thường không phải là những gì đã làm
- Điều này có nghĩa là sao?

DỰ này là pháp phương tiện nói cả hai Pháp đồng và Pháp dị như lần lượt nói cái NHÂN này xác định cái TÔN, mà TÔN không có, thì nhất định cái NHÂN đó là không có.

Ở trong luận chứng này do sự hợp thành, hiển thị mà tác thành cái tánh của NHÂN. Như vậy cái tiếng này định là việc làm nhưng chẳng phải chẳng làm. Cái tánh này quyết định cái TÔN. Lại nói kệ rằng:

Nói NHÂN, TÔN theo đó
TÔN không, NHÂN chẳng có
Nương vào năm hiển DỰ
Hợp thành biết là NHÂN

Do sự giải thích này phân phá, phương tiện. Ở nơi tánh là sự thấy vô thường vậy. Không thấy cái thường. Như vậy thành lập Tiếng nghe chẳng phải thường, mà lấy làm Không. Cho nên thuận thành phân phá, phương tiện, chẳng phải cái khác để giải về cái NHÂN. Như ta đã phá số luận và đã biện bác rộng rồi, nơi đây ngưng cái việc tranh luận ấy rộng ra.

Như vậy cái Pháp của TÔN gồm ba loại sai biệt. Có nghĩa là cùng loại CÓ, CHẴNG CÓ và đầy đủ. Phía trước ngoại trừ cái chữ ra, thì ở nơi đây, cái phẩm cùng Pháp lập nó lại gần gũi, gọi tên là Đồng Phẩm. Nghĩa là tất cả đều có tên là phẩm vậy. Nếu mà lập Không thì nói tên là khác phẩm. Chẳng cùng Đồng phẩm mâu thuẫn nhau. Hoặc khác, hoặc mâu thuẫn nên đơn giản phân biệt. Nếu khác biệt thì không có NHÂN. Do đây mà đạo lý tạo nên tánh có thể thành vô thường, hoặc Vô Ngã chẳng có sự mâu thuẫn. Nếu Pháp đó có thể thành thì sự mâu thuẫn được lập nên. Cho nên mâu thuẫn vậy, tức có tên giống như NHÂN, như chẳng sai pháp. Sự mâu thuẫn cũng lại như vậy, sẽ trở thành Pháp Vô, nhất định chẳng có vậy. Chẳng phải như cái bình, thì NHÂN được thành lập, giống như nơi kia triển chuyển không có cái Có. Nơi đây làm cái tánh, hiện thấy lia cái bình, ở nơi cái áo là có. Chẳng lia vô thường, nơi vô ngã v.v... Cái NHÂN này là có vậy.

- Thế nào là biệt pháp nơi biệt xứ chuyển?
- Do cái tướng nơi kia giống nhau, không nói tên khác, nói là điều này vậy. Không có mất mà chẳng nói khác.
- Thế nào gọi cái NHÂN này, gọi là TÔN pháp?
- Ở trong này nói nhất định là cái TÔN pháp, tuy chẳng muốn nói là TÔN pháp. Như thế đó đồng phẩm cũng lại có tên là TÔN. Chẳng phải thế, biệt xứ nói là sự thành lập vậy. Nhân tất chẳng khác mà thành sự so sánh này vậy. Chẳng giống nhau, lại cái này mỗi mỗi thứ đều có ba loại. Có nghĩa là tất cả đồng phẩm đều có trong ấy. Nơi đó, cái này khác phẩm, hoặc có chẳng có. Lại có chẳng có. Ở nơi này đồng phẩm chẳng có lại đầy đủ. Các loại như thế có ba loại sai biệt. Lấy vô thường làm TÔN, tất cả đều

không khác phẩm, đối lại chẳng lập nên có, hư không v.v... để luận.

- Thế nào có thể nói rằng nơi kia so với nơi này là không?
 - Nếu nơi kia không có thì nơi kia chẳng chuyển đổi, toàn chẳng có nghi, chẳng qua ở đây. Như thế hợp thành chín loại TÔN pháp, tùy các này lần lượt, giải thích tướng này. Nghĩa là:

1. - Hoặc lập nên Tiếng nói là Thường ở tánh so sánh.
2. - Hoặc lập nên Vô thường ở tánh tạo tác.
3. - Hoặc lập nên Sự Phát ra một cách mạnh mẽ không gián đoạn ở tánh vô thường vậy.
4. - Hoặc lập làm Thường ở cái tánh làm vậy.
5. - Hoặc lập làm Thường ở cái tánh nghe vậy.
6. - Hoặc lập làm Thường ở cái tánh phát ra một cách mạnh mẽ không gián đoạn vậy.
7. - Hoặc tánh vô thường chẳng phát ra một cách mạnh mẽ không gián đoạn vậy.
8. - Hoặc lập là vô thường phát ra tánh mạnh mẽ không gián đoạn vậy.
9. - Hoặc lập là thường chẳng đối với xúc vậy.

Như vậy có 9 loại và hai bài tụng như sau:

Thường, Vô Thường, Cần Dũng

Hay ở tánh kiên cố

Chẳng siêng thay chẳng đổi

Do ở số có chín (9)

Số ấy là vô thường

Là tánh nghe phát mạnh

Vô thường, Mạnh, Vô xúc

Nương tánh thường gồm chín (9)

Như thế phân biệt nói tên là NHÂN, mâu thuẫn với bất định.

Lại có bài tụng gốc như sau:

Kệ:

Giống nhau lại có hai

Tại khác không là hơn

Khác đây gọi mâu thuẫn

Ngoài ra đều bất định

Trong này tuy có hai loại gọi là NHÂN. Nghĩa là Đồng Phẩm tất cả biến thành Hữu. Dị phẩm biến thành Vô. Lại nơi đồng phẩm thông qua Hữu, Phi Hữu. Phi Phẩm biến thành Vô. Nơi đầu cuối có ba, mỗi cái đều giữ ở là một. Lại tuy có hai loại nói mâu thuẫn, mà hai có thể đảo lập lại. Nghĩa là nơi dị phẩm Hữu cùng hai loại. Ở nơi đồng phẩm này tất cả biến thành không. Ở giữa hai ba chấp đầu, cuối và cả hai. Lại dư năm loại NHÂN cùng mâu thuẫn. Tất cả chẳng quyết định. Đây là nghi nghĩa của NHÂN. Lại nơi tất cả NHÂN đều giống ở giữa. Tất cả nói là một số giống như nhau, chẳng nói là hai, giống nhau hay sai khác cùng tập trung ở một nơi. Dụ làm hơn vậy. Hoặc ở nơi một tướng cùng làm một việc thành bất biến NHÂN. Lý nên là bốn loại gọi là Bất định nhân. Hay cái đều đây đủ có. Điều này nghe như thế nào?

- Do chữ không cùng. Từ cái không cùng đó thành lập Pháp, nên có sai biệt biến nhiếp tất cả, nên trở thành cái nghi của NHÂN. Tuy ở kia có cái tánh, mà chính nó là chỗ nhiếp vậy. Một hướng thì lia, một hướng thì xa lia, còn những cái khác thì đều cùng

không giản đơn phân biệt với NHÂN. Cái này tuy đối với cái kia rất trọn vẹn không mâu thuẫn, mà là cái nghi của tánh NHÂN. Nếu ở trong này đều phân biệt là Có, lại cũng là NHÂN xác định, giản lược và phân biệt vậy cho nên gọi là sai biệt.

Nếu đối với cái tánh nghe là thường thì cái này trở thành NHÂN. Lúc bấy giờ nơi đó, chẳng có hiển thị để làm cái tánh đối với cái NHÂN vô thường. Nội dung là Có ở cái nghĩa này. Sau đó đầy đủ có thể được một nghĩa mâu thuẫn, Chẳng có nơi đó. Điều này DỤ như NHÂN

Lại ở trong này, hiện ra sự dạy dỗ cái năng lực thắng ý, để nương vào nơi này mà yêu cầu quyết định nhiếp hóa như kệ tụng sau đây:

Nếu pháp là bất cộng
 Cộng quyết định mâu thuẫn
 Biến tất cả nơi kia
 Đều là tánh nghi NHÂN
 Tà chứng Pháp, có Pháp
 Tự tánh hoặc sai biệt
 Này thành NHÂN mâu thuẫn
 Nếu không, chẳng trái hại
 Xem TÔN pháp rõ ràng
 Nếu vui nơi trái hại
 Thành do dự, điên đảo
 Khác này chẳng giống NHÂN

Đây là biện luận về NHÂN rồi, và giống NHÂN, DỤ và giống DỤ. Bây giờ ta sẽ nói:
 Kệ:

Nói NHÂN, TÔN, đều tùy
 TÔN, không NHÂN chẳng có
 Đây là hai thí dụ
 Ở đây đều giống nhau.

DỤ có hai loại là Đồng Pháp và Dị Pháp, Đồng Pháp nghĩa là lập tiếng nói là Vô Thường, mạnh mẽ không gián đoạn là Pháp Tánh vậy. Các việc mạnh mẽ vô gián, phát tất cả sự thấy vô thường. Dụ như cái bình v.v... Dị Pháp nghĩa là những việc đó thường trụ nhưng thấy chẳng phải mạnh mẽ vô gián mà phát như hư không v.v... Cái trước là thay đổi, cái sau là dừng lại sự phóng túng. Do hợp và ly là so sánh nghĩa này vậy. Do đối chẳng lập mà thật có như hư không v.v... mà được hiển thị là không có. Thì cái TÔN này không có NHÂN trở thành ý nghĩa đó. Lại nữa vì duyên gì mà lần thứ nhất nói là NHÂN, TÔN, tùy thuộc, mà lần thứ hai nói là TÔN thì không mà NHÂN cũng chẳng có, mà không nói NHÂN không, TÔN chẳng có. Do Nhu đây mà nói hay hiển thị NHÂN đồng phẩm định HỮU Dị phẩm biến thành VÔ. Chẳng phải nói điên đảo. Lại nói kệ tụng rằng:

Nên lấy không làm được thường này
 Hoặc lấy vô thường thành chỗ làm
 Nếu mà muốn thành không nói được
 Chẳng biến, chẳng vui cùng hợp ly

Như thế đó, đã nói hai pháp hợp ly rồi, cùng thuận nghịch với hai dụ trừ sự giống nhau này. Đó là ý nghĩa của DỤ.

- Thế nào nghĩa là cái dụ này?

- Nghĩa là nơi xứ ấy, đối tượng của lập luận và lập luận cùng với chẳng phải đồng

phẩm. Tuy có hợp lý mà nói là điên đảo. Hoặc ở nơi đó chẳng làm hợp lý, tuy hiện sở lập và năng lập đều là có. Còn dị phẩm đều là VÔ. Như thế hai pháp, hoặc có tùy theo một chẳng thành, chẳng thiên lệch. Hoặc có hai hay đầy đủ chẳng thành chẳng thiên lệch. Như lập tiếng nói là thường với vô xúc đối nhau. Đồng Pháp dụ cho lời nói đều đối với vô xúc. Thấy nơi kia đều là thường như Nghiệp, như Cực Vi, như cái Bình v.v...

Lời dụ của Dị Pháp nghĩa là thấy vô thường có đối xúc như Cực Vi, như Nghiệp, như Hư Không v.v... Do điều này đã nói rồi, giống như trong pháp dụ có pháp chẳng thành. Nghĩa là đối với chẳng chấp nhận thường, hư không v.v... Làm đầy đủ hai thí dụ ngôn từ để thành năng lập. Làm như cái nhờn này rồi tùy theo đó nói một. Nếu thành Chánh Lý, đầy đủ nên nói hai. Do đây đầy đủ hiển thị sở lập, chẳng lia cái nhân này. Sự đầy đủ hiển thị đồng phẩm, định có, dị phẩm biến thành không. Năng chánh và đối trị mâu thuẫn không cố định. Nếu có nơi đây một phần thì đã thành rồi. Tùy theo nói một phần mà lại thành Năng Lập. Nếu như tiếng nói này có hai nghĩa đồng được chấp nhận. Điều chẳng thể nói hoặc do Nghĩa. Do nghĩa này mà một có thể hiển thị hai.

Lại sự so sánh này ở bên trong tuy thấy lý này. Nếu tại nơi này và tướng này thẩm định với cái kia cùng giống nhau, thì phải biết cái này định hữu và nơi kia là vô xứ. Hiểu điều này là biến thành vô. Cho nên do đây mà sanh quyết định giải nghi. Vậy có bài tụng rằng.

Như tự quyết định rồi
Sợ kia quyết định sanh
Nói TÔN, Pháp tướng nên
Sở lập lại xa lia.

Vì nơi này hiển TÔN Pháp tánh, nói là NHÂN. Vì hiển nơi này, chẳng thể lia tánh. Nói là DỤ, vì hiển nơi này. Nói là TÔN, ở giữa nơi này trừ cái không, và trừ cái chi phần. Do đây mà có thiên lệch cùng suy xét v.v... Lại cùng kết hợp lại. Nếu mà nói DỤ, nên phân ra không khác làm hiển cái ý nghĩa của NHÂN vậy. Sự tuy là thật, nhưng mà nói NHÂN này, tuy là hiển để làm Tánh của TÔN pháp. Nếu chẳng hiển thì đồng phẩm dị phẩm có tánh vô tánh. Nói riêng ra đồng dị là lời DỤ. Tuy nói NHÂN là biểu thị ý nghĩa giải thích rõ ràng. Nên gọi là NHÂN. Nơi đây có thiếu cái gì lại được cái gì, thì phải nói riêng phần DỤ, có tên là Đức nên như thế gian nói phương tiện cùng cả ý nghĩa của NHÂN này, không giống nhau. Nếu bảo rằng mất, thì thuyết này nên loại ra cái ý nghĩa sở lập chẳng có công năng và chẳng có ý nghĩa của năng lập. Do kia mà nói tánh sở tác vậy. Sở loại đồng pháp, chẳng nói năng lập mà thành lập ý nghĩa. Lại NHÂN, DỤ khác nhau ở đây có Sở lập đồng pháp, dị pháp cuối cùng không thể hiển thị NHÂN cùng SỞ LẬP chẳng phải là tánh lia nhau. Cho nên lại có ý nghĩa SỞ LẬP nhưng không có công năng. Vì sao không có công năng?

Vì đồng trong DỤ chẳng phải là TÔN pháp. TÔN NGHĨA khác nhau. Điều này lại như thí dụ lập thành, ưng thành vô cùng. Lại chẳng nhất định có các phẩm loại, chẳng khác phẩm, chẳng hiển thị tánh Vô, nơi đây giảng lược phân biệt mà hai thí dụ nên nói kệ tụng rằng:

Nếu NHÂN tuy sở lập
Hoặc sai biệt chủng loại
Thí dụ nên vô cùng
Lại thay đổi dị phẩm

Thế gian tuy hiển TÔN, NHÂN, DỊ PHẨM cùng xứ, có tánh làm Pháp dụ khác,

không TÔN, không XỨ, NHÂN chẳng có tánh. Cho nên cố định vô năng.

Tuy là TÔN pháp là tánh của NHÂN, nhưng nó là bất định, lại có thể thành non. Vì sao lại có sở lập, năng lập và dị phẩm pháp hai loại thí dụ, mà có mất điều này. Nếu lúc ấy sở lập dị phẩm, không phải là một chủng loại thì làm cho mất điều này. Như đầu sau ba loại tối hậu của DỤ. Cố định ba tướng, tuy là hiển thị cái NHÂN. Do đây đạo lý tuy tất cả phần đều có thể vì NHÂN hiển xong sở lập. Tuy nhiên, một phần nói làm NHÂN như vậy nói lược. TÔN v.v... cũng giống như thế, tức nói nhiều điều này gọi là Năng Lập cùng giống với Năng Lập. Tùy theo điều này mà nên khai ngộ nơi kia và nói nơi này là năng lập cùng với tương ưng với năng lập.

Vì tự khai ngộ, tuy có hiện lượng, lại cùng tỷ lượng thì tiếng nói kia dụ nhu nhiếp tại trong này. Lại có hai lượng do đây mà nên biết tự cùng giống nhau, chẳng lìa nơi này thành hay phân biệt có số lượng mà phải hiểu rằng nơi kia lập nên dư lượng, và câu tụng gốc nhu sau:

Hiện lượng trừ phân biệt
Du sở nói NHÂN sanh

Trong này hiện lượng trừ phân biệt. Nghĩa là có trí nơi sắc cùng cảnh. Xa rời tất cả chủng loại để nói, giả lập chẳng khác các môn phân biệt. Do chẳng giống Duyên hiện ra sự phân biệt thay đổi cho nên tên gọi là hiện lượng. Lại nói bài tụng rằng:

Pháp Hữu chẳng một tướng
Gốc chẳng tất cả hành
Tuy nội chứng lìa lời
Là sắc căn cảnh giới

Ý căn lìa các phân biệt, tuy chứng nơi các hành, lại nơi tham lam và các tự chứng phần, các tu định lìa giáo lý phân biệt đều được hiện lượng. Lại nơi trong ấy chẳng phân biệt quả của lượng. Tức là cái thể này giống cái nghĩa của sanh vậy. Giống như điều đa dùng rồi, giả thuyết làm lượng. Nếu nơi tham lam mà tự chứng phần đều là hiện lượng, thì tại sao ở trong này trừ phân biệt trí. Không thể ở trong này tự chứng, hiện lượng vô phân biệt được. Lại ở nơi này hiểu rõ cảnh giới phân chia chẳng gọi là hiện lượng. Do đây tích nói ức nhớ lại sự lo lắng này cầu nghi trí, cảm loạn trí v.v... ở nơi ái nhiễm. Tất cả chẳng phải là hiện lượng. Tùy theo phía trước mà thọ nhận phân biệt chuyển đổi. Như vậy tất cả thể tục có trong cái bình tất cả số lượng cùng so sánh với tánh có, tánh biết cái bình tất cả đều giống là hiện lượng. Ở nơi thật tế trong đó làm nên hành tướng giả hợp là nghĩa phân biệt thay đổi.

Nói hiện lượng rồi, liền nói tỷ lượng. Ngoài ra, còn nói nhân sanh. Nghĩa là biết điều này và biết phần trước. Từ đó mà nói năng lập nhân sanh, nghĩa là duyên của cái kia vậy. Điều này có hai loại. Nghĩa là nơi so sánh với trí quan sát thật tế từ hiện lượng sanh, hoặc tỷ lượng sanh. Và nhớ lại NHÂN này cùng với SỞ LẬP TÔN chẳng thể lìa niệm do đây thành phía trước cùng với lực nói nhớ nghĩ cái NHÂN đồng phẩm định hữu v.v... Lời gần và xa lấy cái NHÂN để làm độ so sánh. Nên gọi là Tỷ lượng. Điều này y cứ vào việc làm để làm mà nói, như thế nên biết. Hiểu cái kia tỷ lượng lại chẳng lìa cái này thì được thành năng lập. Cho nên nói kệ tụng rằng:

Một việc có nhiều Pháp
Chẳng giống tất cả hành
Tuy do giảng biệt khác

Biểu định hay tùy theo
 Như thế kẻ năng tương
 Lại có thêm nhiều Pháp
 Tuy chẳng qua sở tương
 Năng biểu thị chẳng dư

Vì sao trong này lại có tiền hiện lượng?

Kiến lập riêng ra để hiện ra hai pháp môn. Nơi này lại nên so sánh với quả này nói là tỷ lượng. Nơi kia lại hay nói với hiện này nhân nói là hiện lượng đều chẳng ngăn che. Rồi nói năng lập cùng giống năng lập, lại nói năng phá, cùng giống năng phá.

Tụng rằng:

Năng phá lời làm lỗi
 Giống phá nghĩa các loại

Trong năng phá nói sai lầm, nghĩa là trước đã nói lời sai lầm. Tất cả phân biệt đều không mất. Từng lời nói kia đều gọi là năng phá. Do kia mỗi mỗi hay hiển thị cái TÔN phía trước, chẳng nói lời tốt đẹp vậy.

Lời nói giống như phá, nghĩa là các loại, đồng với Pháp tương tự với các loại nên gọi là như năng phá. Do kia đa phần là dựa vào tỷ lượng thiện, vì mê hoặc ở kia, mà bày tỏ ra đó. Chẳng thể hiển thị như trước là TÔN, chẳng thiện. Do kia chẳng lý mà phá, mà bài xích cùng với nơi năng phá mà bày vẽ ra. Là các loại ở kia. Nói là quá loại. Nếu mà phi lý lập tỷ lượng thì ở trong như là bày vẽ, hoặc chẳng hiểu biết tỷ lượng mất rồi, hoặc tức làm hiển thị pháp môn mất kia. Chẳng gọi là quá loại.

Kệ:

Thị hiện các dị phẩm
 Do đồng pháp dị lập
 Đồng pháp tương tự vậy
 Do Dị Pháp phân biệt
 Sai biệt gọi phân biệt
 Nên một thành chẳng khác
 Hiển sở lập ngoài hơn
 Gọi chẳng thể giống nhau
 Nghĩa khó khác hơn nghi
 Nên nói là thí dụ
 Nói dị phẩm nghĩa này
 Chẳng thích gọi nghĩa đó

Trong này thị hiện dị phẩm. Do đồng pháp dị lập. Đồng Pháp tương tự với diên đảo thành lập nên gọi là dị lập. Điều này nương nơi làm đầy đủ của kẻ làm mà nói là đồng pháp. Tức là tương tự gọi là đồng pháp tương tự. Tất cả trong nhiếp lập tương tự quá loại. Gọi là tương tự thì chẳng phải là tiếng đàn ông. Hay phá tương ưng vậy. Hoặc tùy kết tụng vậy.

- Thế nào là đồng pháp tương tự năng phá?

- Ở nơi việc làm nó là năng tác vậy. Chuyển đổi sanh khởi lên, rồi nói như thế, sau đó tùy theo ứng hiện lại cũng nói như vậy. Bây giờ ở đây do đồng pháp DỤ diên đảo thành lập. Cho nên gọi tên là đồng pháp tương tự. Như có thành lập tiếng nói là vô thường, mạnh mẽ không gián đoạn và pháp tánh. Điều này hư không là dị pháp DỤ. Có hiển thị hư không làm đồng pháp DỤ, không có chất lượng. Lập nên tiếng nói để làm thường. Như thế tức điều này nói trong NHÂN của cái bình ứng với đồng pháp mà dị

phẩm, hư không nói là đồng pháp. Do đây nói là đồng pháp tương tự.

Ngoài ra do dị pháp, nghĩa là dị pháp tương tự, mà trước đây đồng pháp tương tự đã thị hiện dị pháp. Do dị pháp DỤ điền đảo mà thành lập hai loại DỤ như phía trước đã an lập. Cái bình là dị pháp, cho nên nói là dị pháp tương tự phân biệt sai biệt gọi phân biệt đó với trước nói là thị hiện vậy. Bây giờ nói phân biệt sai biệt thì phải biết là phân biệt đồng pháp sai biệt. Nghĩa là như trước đã nói cái bình là đồng pháp. Nơi đồng pháp kia có thể thiêu được ý nghĩa sai biệt vậy. Đã là cái bình thì vô thường chẳng có tiếng kêu. Tiếng kêu đó là thường thì chẳng thể thiêu được. Có sai biệt vậy. Do sự phân biệt điền đảo này mà thành lập. Cho nên nói là phân biệt tương tự. Lời nói ấy có thể là một trở thành không khác để thị hiện đồng pháp phía trước như đã nói. Do đây cùng kia mà thành một vậy. Kể kia là ai? Liên chẳng nghe khác với phương tiện gần nơi đó vậy. Nên biết là tôn thành vô dị, người thành vô dị. Tức do lời này mà nghĩa phải biết. Lại chẳng nói tên này là ai? cùng với ai tạo thành vô dị. Chẳng nói khác, cho nên tức điều này là tất cả cùng với kia là tất cả. Như có nói rằng:

- Nếu thấy cái bình có đồng pháp tức làm cho pháp dư lại cùng chẳng phân biệt khác. Tất cả cái pháp của bình khi nghe đều là có. Nghĩa là tất cả hổ tương đồng pháp thành một tánh. Trong này trở thành chẳng phân biệt khác vậy. Lại làm hiển thị âm thanh cái bình sai biệt. Chẳng khác phía trước nhiều với phân biệt tương tự nên nói riêng. Nếu siêng năng chẳng gián đoạn mà phát, thành lập vô thường. Muốn hiển thị đầy đủ thì chẳng có tánh hoàn toàn. Tức thành TÔN, NHÂN vô biệt dị. Ước chế cái này để thành tánh chẳng sai biệt. Cho nên nói tên là vô dị tương tự. Lại nói NHÂN này như năng thành lập và sở thành lập pháp. Lại năng thành lập cùng với pháp mâu thuẫn này, do vô biệt dị nên gọi là vô dị tương tự.

Hiển thị sở lập là nhân gọi là chẳng thể tương tự. Nghĩa là hiển thị sở lập TÔN pháp ngoại NHÂN có thể được. Cho nên nói là có thể giống vậy. Nghĩa là nói như trước đã thành lập âm thanh là vô thường đây chẳng phải là chánh NHÂN. Nơi ánh sáng của điện. Do hiện thấy ngoài nhân có thể được vô thường. Nếu lia cái này mà được có cái kia, thì đây chẳng phải là cái nhân của kia có ngoài nơi cái này phân biệt tạo thành phương tiện. Nghĩa là cái này chẳng phải cái kia, vô thường là chánh NHÂN không phải bất biến vậy. Như nói tông lâm đều có tư lự có ngũ nghĩ vậy.

Nghĩa khó riêng nghi NHÂN, nên gọi tên là do dự qua khỏi loại tướng. Tiếng người đàn bà nói. Ở trong đây phân biệt nghĩa của TÔN khác với NHÂN nên thành bất định. Cho nên gọi tên là do dự tương tự. Hoặc lại phân biệt nghĩa của NHÂN khác hẳn đi. Gọi do dự tương tự cùng loại. Nghĩa là nói như trước thành lập tiếng nói là vô thường, sự mạnh mẽ chẳng gián đoạn, y nơi tánh phát ra. Hiện thấy sự mạnh mẽ không gián đoạn y nơi phát ra, hoặc hiển thị hoặc sanh ra, thành do dự. Nay thành lập về hiển và về sanh. Cho nên, chẳng thể như là NHÂN để chứng được nghĩa vô thường.

Nói cái nghĩa của Dị Phẩm, thì chẳng bị cái nghĩa của Ái. Nghĩa là nói nếu sự mạnh mẽ không gián đoạn ở nơi phát ra thì nói là vô thường. Cái nghĩa ấy có thể chẳng mạnh mẽ không gián đoạn. Nơi phát ra ánh sáng của điện tất cả đều là thường. Như thế gọi nghĩa ấy là tương tự nên biết như thế. Trong đây lược nói những câu phía sau. Cho nên gọi nghĩa là do dự. Lại do nghĩa gì mà trong này đồng pháp tương tự với loại khác. Nhân minh sư nói như sau:

- Về tự phá đồng.

Kệ:

Do đây cùng các pháp
Nhiều nghi nên phá vậy

Nói nhiều làm hiển hoặc có khác khó cùng với hiển tợ chẳng thành NHÂN vậy. Ở trong đây phía trước bốn cùng ngã sở nói thí dụ phương tiện tất cả chẳng tương ưng, mà tùy theo thể gian để thí dụ phương tiện. Tuy chẳng hiển nhân là quyết định tánh, nhưng phải nhiếp thọ cái thể này, làm như thế mà nói. Do cái DỤNG bất định với đồng pháp cùng NHÂN thành lập cái TÔN riêng. Phương tiện nói ở kia cũng có cái pháp này. Do đây liền thành giống nhau với bất định. Hoặc lại thành giống nhau với mâu thuẫn quyết định. Lời nói này tuy là thành lập tự tôn.

- Vì sao bất định được gọi là năng phá?

- Không phải nói điều này là năng phá. Khó gọi bất định nói tên bất định. Nơi hay thay đổi nói là chỗ thay đổi chẳng ra khỏi điều này. Ngoài xứ lại cũng như thế mà an lập. Nếu sở lập về lượng thì có bất định. Hoặc lại quyết định đồng pháp với NHÂN thì có sở thành lập tức gọi là năng phá. Như thế gọi là khó. Hoặc hiện thấy lực mà so sánh với lượng thì chẳng thể thay đổi tánh này. Như có thành lập tiếng nói cũng chẳng thể nghe. DƯ như cái bình v.v... Hiện thấy cái tiếng đó là nghe. Chẳng thể cái này là tánh của việc nghe vì có thay đổi vô thường. Tuy rằng chẳng thấy nhưng hay thay đổi. Nếu chẳng là vậy thì lại cũng thay đổi là thường. Phần thứ hai chẳng khác tương tợ, là tợ chẳng thành NHÂN vậy. Nơi kia gốc gác vốn không sanh, tăng trưởng mà lập nên, tạo nên TÔN, NHÂN thành một vậy. Điều này ở gốc gác chẳng sanh mà thành pháp của NHÂN để chứng cái sự việc đề sau đó là không. Nếu liền lập thì ở nơi kia có thể thành NĂNG PHÁ. Ở phần thứ ba thì khó sai khác giống nhau thành lập vi hại đến sở lập thì khó. Sự thành đó giống như do có thể thiêu đốt và chẳng quyết định vậy. Nếu vậy thì quyết định có thể thành mâu thuẫn. Có thể tương tợ sở lập nên bất định. Sự thành đó là giống với cái này. Nếu sở lập NHÂN, thì nơi thường lại có thể thành NĂNG PHÁ. Phần thứ hai có thể tuy là bất biến. Ngoài ra cũng không phải vậy, giống như chẳng thành hình. Nếu SỞ LẬP không, có thể gọi là NĂNG PHÁ. Chẳng phải nơi đó muốn lập, tất cả đều là vô thường. Do dự tương tợ nghĩa là mạnh mẽ chẳng gián đoạn nơi phát ra, được thành lập rồi diệt đi. Nếu mà sanh khởi tăng trưởng sở lập thì làm bất định. Điều giống này là bất định. Nếu mà sở lập chẳng khởi phân biệt thì đơn giản cái NHÂN sanh khởi là khó. Điều này cũng giống như bất thành. Do nơi đây mà chẳng muốn sanh thành lập sự diệt hoại. Nếu sanh, nếu hiển, tức tất cả phải diệt hoại. Chẳng phải thế là bất định. Ý nghĩa tương tợ như vậy. Nghĩa là diên đảo chẳng định là khó, giống như bất định. Nếu chẳng phải mạnh mẽ không ngăn ngại thì sự phát ra đó là thường và vô thường. Hoặc tuy mạnh mẽ không gián đoạn ở nơi phát ra vô thường, chẳng phải có thể thành năng phá.

Kệ:

Nếu NHÂN đến chẳng đến
Ba lúc chẳng yêu lời
Đến chẳng đến không NHÂN
Có tên như NHÂN hoại

Nếu NHÂN đến, chẳng đến ba lúc, chẳng nói lời yêu thích, chẳng phải chẳng không là NHÂN vậy. Ở nơi đến chẳng đến tạo thành lời nói chẳng ưa thích. Nếu NĂNG LẬP NHÂN đến để lập TÔN mà thành lập, thì không sai biệt vậy! Nên chẳng có SỞ LẬP, giống như nước ao và nước biển đều giống không sai khác. Lại nữa nếu chẳng thành, là chẳng có tướng đến. Việc sở lập nếu thành thì điều này cái NHÂN là ai? Nếu NĂNG LẬP NHÂN thì chẳng đến SỞ LẬP. Chẳng đến chẳng phải NHÂN, chẳng sai biệt vậy, nên biết chẳng thành NHÂN, nên có tên là không đến và đến tương tợ. Lại nữa nơi ba lúc tạo nên lời nói chẳng ưa thích. Nếu thành lập NHÂN tại trước SỞ LẬP thì SỞ LẬP chưa có. Điều này ai là NHÂN? Nếu nói ở tại sao? thì SỞ LẬP đã thành còn gọi NHÂN làm gì nữa. Nếu đã đầy đủ NHÂN và có NHÂN đều chẳng thành tự nhu trâu

hai sừng cho nên tên gọi là VÔ NHÂN tương tự. Ở trong này như phía trước đã lần lượt khác nhau do nói đầy đủ tên là NHÂN giống như thay đổi. Vì sao vậy?

- Phi lý phỉ báng tất cả các NHÂN. Ở trong này các lý gì giống với NHÂN tương ứng, lại chẳng có tên là NHÂN, Như vậy với cái lý gì đã lập ở phía trước, chẳng được gọi là NHÂN vậy? Tức chẳng phải NĂNG LẬP. Lại ở nơi trong đây, có chỗ tự hại, thay đổi khác nhau. Như thế nói là NHÂN và HUỆ được thành lập ở trong đó có cái NHÂN thay đổi. Nơi trong nghĩa của NHÂN, có sự giống nhau chẳng thành. Phi lý phỉ báng tất cả cái pháp của NHÂN. Như trước hai NHÂN, ở nơi nghĩa mà thành lập đều chẳng phải hay làm và tánh có thể làm. Chẳng phải đúng lý. Nếu đúng lý mà phỉ báng thời có thể gọi là năng phá.

Kệ:

Nói trước chẳng NHÂN vậy
 Nên vô hữu mà lập
 Tên chẳng nói giống nhau
 Sanh, vô sanh như thế
 Sở tác khác ít đi
 Hiện sở lập chẳng thành
 Tên sở tác giống nhau
 Nhiều như giống TÔN nói

Như trước nói, NHÂN không thì không có sở lập nên gọi là không nói tương giống, nghĩa là có lời nói như phía trước sở lập. Nếu do NHÂN này chứng vô thường tánh, thì ở đây chưa nói phía trước cũng đều chẳng sở hữu. Nhân không có vậy. Nên chẳng phải vô thường, cho nên nói rằng chẳng nói giống nhau.

Sanh vô sanh lại cũng như thế. Trước khi sanh thì không có NHÂN, nên không thể lập. Cho nên liền nói là Vô sanh tương tự. Lời nói ấy cũng giống như loại ví dụ về tiếng nói. Cái nhân phía trước không có, thì không có chỗ sở lập. Bây giờ ở nơi trong này cũng như thế chẳng có sở lập. Phải biết lại cũng có sở lập mâu thuẫn nhau. Nghĩa là có lời nói như trước sở lập. Nếu như cái tiếng nghe chưa sanh ra trước, thì không có sự mạnh mẽ không gián đoạn phát ra. Nên chẳng vô thường. Lại chẳng mạnh mẽ không gián đoạn nơi phát ra nên là thường. Như thế có tên là vô sanh tương tự. Hay làm khác đi ít phần hiển thị và sở lập bất thành, nên gọi là sở tác tương tự. Nghĩa là sở tác tánh vậy. Giống như cái bình, cái tiếng là vô thường, nếu cái bình có khác chỗ tánh tạo ra. Có thể là vô thường. Thế nào là cái âm thanh kia, như thế có tên là sở tác tương tự.

Giống như nhiều TÔN nói như thế chẳng nói tương tự đa phần nói giống nhau mà thành lập. Nghĩa là như thế chẳng thành NHÂN vậy. Nhiều lời làm hiển thị hoặc như thế giống nhau. Ở trong đây chẳng nói tương tự tăng lên so với tỷ lượng. Nghĩa là nơi luận giả hay nói ngôn ngữ để lập nên tánh vô thường. Thật khó có thể nói trước về NHÂN chẳng có, thì việc giống nhau này không thành. Hoặc NHÂN sai khác. Nghĩa là chưa nói phía trước tăng trưởng nên lập thành. Nếu nơi trong này hiển thị nghĩa có không lại lập nên lượng thì chẳng thể nói có thể NĂNG PHÁ. Vô sanh tương tự âm thanh chưa sanh ra trước. Chưa sanh phía trước tăng trưởng thành lập. Khó với cái nhân là không, tức gọi là giống kia. Nếu lúc thành lập hiển thị điều này thì không, có thể thành năng phá. Nếu chưa sanh trước, thì chẳng mạnh mẽ không gián đoạn nơi phát ra. Khó làm cho thường nghĩa là phân biệt. Hoặc giống bất định hay làm giống nhau thì có ba loại. Nếu khó thì cái bình là chỗ tánh sở tác. Nơi ấy âm thanh phía bên trên không giống nhau nên chẳng thành. Nếu khó thì cái tánh tạo tác ra âm thanh kia ở nơi cái bình không có mâu thuẫn ở đây. Nếu khó tức là điều này thường mà ở trên cũng là không, cho nên không giống nhau, nên giống bất định hoặc giống DỤ, theo với đồng pháp vậy. Vì sao thế? Tuy

giữ tất cả các pháp để kiến lập tỷ lượng nhưng chẳng giữ riêng. Nếu mà giữ nghĩa riêng thì quyết định có sai biệt tỷ lượng cũng không.

Đầy đủ mà câu NHÂN
 Tên sanh quá tương tự
 Nơi đây khó thành DỤ
 Gọi như giống DỤ nói

Chấp nhận đầy đủ mà câu NHÂN thì gọi là sanh quá tương tự nghĩa là khó nói, như trước sở lập về cái bình là vô thường. Lại chứng được NHÂN gì ở nơi đây thí dụ khó thiết lập nên gọi là giống như thí dụ. Nghĩa là cái bình vô thường để thành tựu đầy đủ mà nói chẳng thành, giống như khó thí dụ như thí dụ sau đây:

Kệ:

Vô thường tánh hay theo
 Gọi thường trụ tương tự
 Nên thành tánh thường ấy
 Gọi như TÔN đã nói

Nghĩa là khó nói như trước sở lập. Cái âm thanh là vô thường. Ở đây nó ứng hợp với thường và tánh vô thường vì tự tánh của các pháp đều chẳng xả ly nên nói là thường. Điều này tức gọi là thường ở giống nhau như giống phần của TÔN. Tăng trưởng sở lập tánh vô thường ở nơi trong này, tất cả đều không có phân biệt tánh thật vô thường, nương vào nơi thường mà chuyển. Tức tự tánh của cái này vốn không. Bây giờ có rồi trở thành không nên tên là Vô thường, tức phân vị này do duyên tự tánh, tên gọi là vô thường tánh như tánh là cái quả vậy. Như thế đầy đủ các loại nói đa phần đều giống năng phá. Tánh tối trực ấy đã thành lập, cùng với nơi luận thuyết lại như thế mà phân biệt thành lập. Tức nơi đây chia loại là do phần nhỏ phương tiện khác nhau. Kiến lập vô biên sai biệt các loại như thế cho nên chẳng nói. Như thế tức là TÔN này được nói tăng trưởng, tổn giảm, có hiển, chẳng hiển, sanh ra lý giải, biệt dụ, phẩm loại tương tự v.v... Do nơi đây tất cả đều quan sát thật tế cùng với sự thay đổi của có cũng như bất thiện và tỷ lượng phương tiện. Nói như thế ấy rồi triển chuyển lưu bố. Ở nơi đây dư luận nói vô cùng không thể nói hết. Lại nơi thiếu ấy ngày xưa những nhân minh sư đều đã nói. Hoặc có nói tại năng phá hay nhiếp ý, hoặc có cực nhỏ, hoặc có phi lý, như lời nói đối trá v.v... Ở đây chẳng sao lục mà các sư của TÔN đã y cứ vào ý nghĩa của câu văn như thế phân biệt và kiến lập, như vậy biến kế sở chấp phân thành lý luận. Sai và giống nhau đều gọi là vô trí. Cái lý luận cực xa vời. Lại nữa điều này mất đi ở lời nói mà ta tự làm rõ thuộc lý luận, như bên trong đa phần đã chế phục. Lại nữa nơi đây tôi đã phá nhân minh luận cổ, rồi thì trong đó đầy đủ sự phân biệt và dùng nơi đây

Vì khai trí người huệ độc dục
 Phá tan diệu nghĩa chánh lý môn
 Tất cả ngoại lượng đều kẻ mê
 Làm cho ra khỏi tà, chơn nghĩa.

Nhân Minh Chánh Lý Luận
 (bản gốc)

Dịch xong ngày 24 tháng 12 năm 2003
 Nam mô Thường Hoan Hỷ Bồ Tát Ma Ha Tát.
 Nam mô Long Thọ Bồ Tát Luận Sư Tác Đại Chứng Minh